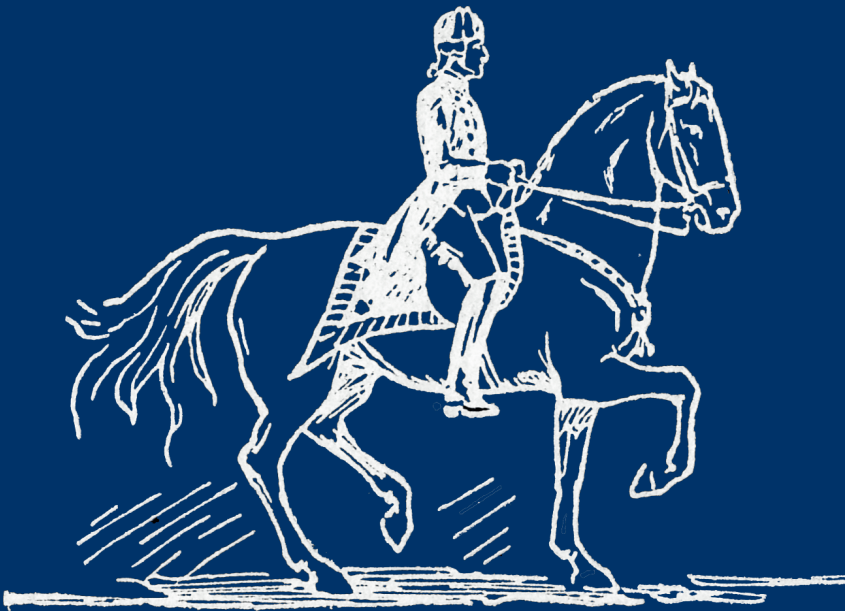

NEHXSATEN

FLORIAN

Florian, keisarin hevonen

Phot. H. Schuhmann, Wien

Florian

Das Pferd des Kaisers

ROMAN VON

FELIX SALTEN

Das neueste Buch des Dichters, langerwartet von den zahllosen Freunden seines berühmten „Bambi“.

PAUL ZSOLNAY VERLAG

FELIX SALTEN

Florian, keisarin hevonen

Romaani

Kuvittanut Philipp Arlen

Helsinki 2021

Alkuteos *Florian: Das Pferd des Kaisers* (1933)

Philipp Arlenin kuvitus vuodelta 1942

Lyhentämätön laitos (tt.)

Suomennos ja sivunvalmistus Markus Lång

Kustantaja BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-4318-8

”SILLÄ LAILLA, Sibeles kulta... reipas tamma... kyllä olet reipas... hyvinhän se meni, eikös vain? Reipas Sibeles, kaunis Sibeles, reipas... reipas...”

Maidonvalkea tamma kuulosteli sanoja tarkkaan. Se höristeli siroja pikku korviaan ja katseli tummanhehkuisilla Junon-silmillään nuoren rengin kasvoja kuin ymmärtäisi joka sanan. Oikeastaan tamman nimi oli Sibylle. Nimi luki karsinan yllä taulussa isoin kirjaimin. Mutta nuori renki, jolle Sibyllen hoito ja ruokkous oli osoitettu, oli ensimmäisestä päivästä alkaen kutsunut tammaa Sibelesiksi. Millään ilveellä häntä ei saatu tästä luopumaan. Kun hänen piti lausua nimi esimiehelle, hänen kielensä kompastui aina y-kirjaimen ja Sibyllen nimen herättämään tiedostumattomaan kunnioitukseen.

Hän painoi kasvonsa vieläkin lähemmäs lumivalkean hevosen päätä.

”Niin on komea pikku poika... Sibeles... ihmeen komea”, hän kuiskasi, ”oikea prinssi on... prinsessa Sibelen varsa... niin kuin kuuluukin...”

Tamma värähti hiukan, laski päätään, kuunteli entistäkin valppaammin, käänteli siroja korviaan yhä vilkkaammin. Se ymmärsi kehut, joita sille kuiskailtiin, käsitti että sitä kiiteltiin, ja osoitti olevansa hyvillään.

Vain kolme tuntia aiemmin renki oli avustanut Sibylleä varsan syntyessä. Paljon apua ei tarvittukaan, sillä kaikki sujui juohevasti. Nyt vastasyntynyt makoili lämpimästi oljissa emänsä jalkojen juuressa aivan avuttoman näköisenä. Renki oli iloinen, kun koitoksesta selvittiin helposti, ja varsasta hän oli haltioissaan. Jo kolme vuotta hän oli tuntenut Sibyllen, oli hellinyt jaloa, lempeää, kaunista eläintä ja tavan takaa kävi puhelemaan sille ystävällisesti. Nyt hän silitti Sibyllen vaipunutta kaulaa, haroi lämmintä karvaa, joka tuntui aivan silkiltä. Hän painoi päänsä niin että maalaispojan kova kallo asettui hevosen jalosyntyistä, suorapiirteistä otsaa vasten. Hän seisoi ja syleili hevosta. Sibylle pysytteli tyynesti aloillaan, antoi silitellä kaulaansa ylhäältä harjan juuresta.

”Hyvin sujui... Sibeles... reippaasti meni... Että olet reipas... Niin...” ja hiljaa, yhä hiljempaa: ”Reipas Sibeles... kiltti Sibeles...”

Sibylle oli tointunut enimmästä uupumuksesta. Se tiesi, että varsa tarvitsi nyt lepoa, ja se itse, rengin kuiskaillessa, otsan nojatessa, kätten sili-

tellessä, tuttujen hajujen keskellä, tunsi kuinka mieluisa, raukea horros alkoi kutsua sitä uneen.

Tallissa kajasti aamuauringon kajo. Kaikki karsinat olivat tyhjiä, sillä hevoset kirmailivat jo ulkona Lipizzan niityillä.

”No, Anton”, huudettiin ovelta talliin.

Renki otti asennon. ”Käskystä, herra ratsumestari...” hän vastasi kuuluvasti.

Upseeri asteli hitaasti lähemmäs.

”Onkos totta...?” hän kysyi.

”Kyllä”, vastasi Anton, ”terve orivarsa.”

Ratsumestari von Neustift harppoi reippaammin. ”Johan jotakin”, hän nauroi päästyään karsinan luo. ”Toden totta”, hän hieroi käsiään, ”toden totta soma pikku veikkonen!”

Hän aikoi astua karsinaan, mutta Anton pysäytti hänet. ”Herra ratsumestari, olkaa hyvä, ei vielä... ettei Sibelet hermostu.”

”Milloin se varsoi?” tiedusteli ratsumestari.

”Kahden aikaan yöllä.”

”Eikä ketään ollut paikalla?”

”Ilmoitan kuuliaisimmin, herra ratsumestari... ei muita kuin minä...”

”Mutta tästä olisi pitänyt tiedottaa siittolanjohtajalle. Kai sen tiedät?”

”Jos sallitte”, hymyili Anton ylväästi, ”kaikki sujui niin sukkelasti ja hyvin, ettei kannattanut. Antaa herrojen nukkua. Vähän aikaa sitten lähetin Franzin kertomaan. Siittolanjohtajalle ja lääkärille... he eivät ole vielä ehtineet tänne.”

Sibylle oli nostanut päänsä ja katsoi puhujaa suurilla tummilla silmillään. Tyynesti, luottavaisesti.

Anton astahti nopeasti tamman viereen. ”Kaikki hyvin”, hän tyyntyteli, ”ei kukaan aio mitään. Ei sinulle eikä Florianille. Reippaita olette mollemmat... oikein reippaita.”

Hän silitti Sibyllen lapaa ja selkää, hehkuvan valkeaa, eloisan lämmitä karvaa, jonka alta iho kajasti hienon ruusunpunaisena. Aina koskettaessaan eläimen tervettä, voimakasta ruumista hän tunsi kuin äkillisenä, katoavana huimauksena omankin elinvoimansa, vaistosi hämärästi, onnellisena elämän taikamahdin. Kasvattaja iloitsi, kun hänen huomaansa uskottu luontokappale kukoisti. Ilo muistutti äidintunteita ja luomisvoimaa.

Niistä Anton ei mitään tiennyt eikä niitä pohtinut. Hän rakasti ja ihaili Sibylleä. Kysyttäessä hän ei olisi osannut ilmaista tunteitaan tarkoin sanoin. Hän silitteli lempeästi Sibyllen ylähuulen pehmeää samettia. ”Herra Ratsumestari... sallittehan... eikös ole Florian kaunis?” Ja Anton viittasi varsaan, joka makasi heinissä.

Ratsumestari von Neustift myhäili: ”Kyllä... soma on... soma pikku miekkonen. Mutta... miksi Florian? Mistä sinä sellaisen nimen keksit?”

”Herra Ratsumestari, ilmoitan kohteliaimmin, että tänään on toukokuun neljäs päivä... eikö niin? Ja toukokuun neljäs on pyhän Florianuksen päivä!”

”Vai niin! Senkö takia?”

”Kyllä... sen takia!” Antonin leveille, hyväntahtoisille talonpoikaiskasvoille levisi päättäväinen ilme.

”Anton hyvä”, sanoi ratsumestari, ja kaikesta ystävällisyydestä huolimatta äänensävyssä kuului aatelisten upseerin ja köyhän tallirengin välinen etäisyys, ”Anton hyvä, ei maksa vaivaa. Pyhimyskalentereista siittolanjohtaja ei piittaa rahtuakaan.”

Anton jäykistyi pelosta.

”Ehei”, jatkoi Neustift, ”johtaja antaa varsalle jonkin aivan muun nimen. Siihen ei sinulla ole sanan sijaa.”

”Mutta nimeksi täytyy tulla Florian.” Uhma kuului Antonin äänessä ja näkyi kulmakarvoissa, jotka kurtistuivat kirkkaansinisten silmien yllä. ”Täytyy tulla!” hän toisti. ”Florian eikä mitään muuta!”

”Sano sitten johtajalle”, hymyili Neustift, ”sano toki — jos uskallat.”

Nyt Antonkin hymyili. ”Enpä sentään hänelle sano”, hän arveli, ”en tietenkään kehtaa.” Hän katseli Neustiftia viekkaasti ja leikkisästi: ”Mutta jos joku toinen sanoo, joku toinen... joku korkea herra, joka nyt on vierasnamme...”

Ratsumestari astui Sibyllen luo, ja se otti hänet vastaan pää koholla. ”Mitä sinä, Anton, nyt kuvittelet? En minä mitään esityksiä aio ryhtyä tekemään...”

”Miksi ette?” huudahti Anton.

”No niin, Sibylle”, puheli Neustift tammalle, ”no niin, Sibylle, ole ihan rauhassa! Minäkin tahdon onnitella!” Hän haroi harjaa, silitti kaulaa hellästi alas asti, taputteli, silitteli leveää, kaunista rintaa. ”Onnitelut sinulle, Sibylle, orivarsan johdosta, onnitelut...”

”Miksi ette?” tivasi Anton kiihkeämmin.

Neustift kääntyi häneen päin. Nyt he seisoivat aivan vastatuksin. ”Koska se ei ole minun asiani... eikä se minulle kuulu... ymmärrätkö, Anton?”

Silti Anton väitti vastaan: ”On se Teidän asianne ja Teitä se koskee hyvinkin... koska... nimittäin... koska...” Hän alkoi änkyttää.

”Tässähän käy uteliaaksi”, pisti Neustift väliin ja hellitteli edelleen Sibylleä. Hänen oli pakko silittelä kaunista hevosta.

”Koska Te olette ensimmäinen... joka on nähnyt Florianin...” selitti Anton, ”Te tulitte ensimmäisenä Florianin luo.”

Antonkin alkoi hellitellä Sibylleä. Hän silitti selkää lautasille asti.

Ahtaassa tilassa aivan Sibyllen vierellä, tiiviisti vieretyksin hevosten vahvan tuoksun keskellä, Antonin ja ratsumestarin omassa maailmassa, kahden ihmisen arvoero hälveni lähes tyystin. Neustiftin käskyhalu laantui, ja Anton kävi rohkeammaksi, kuin olisi sen jollain tapaa vaistonnut.

”Täyttäkää pyyntöni, Herra Ratsumestari”, hän sanoi ja madalsi ääntään, ”olisin Teille syvästi kiitollinen... puhukaa Florianin puolesta... että hänestä tosiaan tulee Florian... enne, Herra Ratsumestari... minä uskon teisiin... ja Tekin uskotte...”

”Oh-hoh!” keskeytti Neustift ja naurahti.

”Kyllä sentään”, vakuutti Anton, ”kyllä Tekin niihin uskotte. Tehän olette ratsuväen miehiä... rakuuna... niin kuin minäkin olin... se syntyi pyhän Florianuksen päivänä ja rakuunaupseeri tulee tänne ensimmäisenä... Florian sille pitää antaa nimeksi... muuten se ei menesty... ja menestyä sen täytyy... menestyä melkoisesti... katsokaa nyt sitä!”

He kumartuivat molemmat katsomaan varsaa, joka kyyhötti hiljaa oljissa ja värisi vienosti. Sibylle laski päänsä alas, tarkkaili molempia ja puuskahti terävästi.

Anton kääntyi katsomaan Sibylleä, ja tämän hienopiirteinen turpa ja suuret tummat silmät olivat niin lähellä, että hevosen hengitys huokui hänen kasvoilleen. ”Olehan... olehan, Sibe!” hän kuiskasi, ”kaunis on poikasi... olehan rauhassa, emme häneen kajoa.”

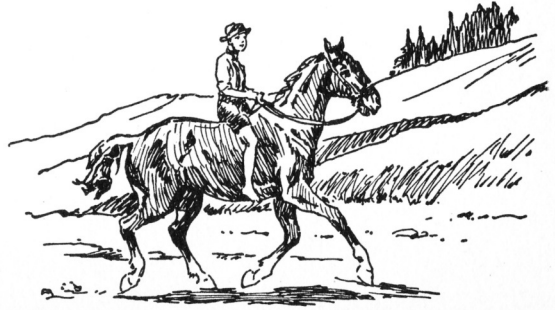
Sibylle nyökkäsi ylväästi, kuin olisi ymmärtänyt.

Neustift ja Anton olivat kyyristyneet polviensa varaan, kuin aikoen istua. Molemmat panivat kädet lanteilleen ja katselivat varsaa.

Kuten jo monesti aiemminkin Neustift oli tullut Lipizzan keisarilliseen hevossiittolaan vierailulle pieneltä tilaltaan Etelä-Steiermarkista, jossa vietti lomansa. Hän ihaili kasvattamon mahtavia hevosia, tasokasta hoitoa, avaria niittyjä, joilla hevoset laukkasivat vapaina puiden keskellä, kuljeksivat sulokkaasti, vallattomasti kuin sankarit, ja niiden lauhkea luonto sykähdytti ja virkisti häntä yhä uudestaan.

Anton oli kasvanut Steiermarkissa pienviljelijän poikana. Isällä oli yksi hevonen ja kolme lehmää. Lisäksi kanoja, hanhia ja karu peltosarka. Maalaislapset eivät juuri kouluopetusta saaneet. Lukemista, kirjoittamista, laskentaa, hiukan katekismusta. Kaiken oppinsa, jota heillä jonkin verran oli, he ammensivat elämästä ja työnteosta. Ja viljelijäin perheessä elämä ja työnteke alkavat toden teolla jo varhain. Kahdeksanvuotiaana poikasena Anton ahersi pellolla ja tallissa. Hän huolehti lehmistä, valvoi niitä kun ne poikivat, ja ne luottivat häneen. Kun äiti myi vasikan tai kerran vuosien varrella lehmä jouduttiin antamaan teurastajalle, silloin Anton seisoi tunnin tai kaksi piha-aidan äärellä ja katseli mykkänä taivaan sineen, kunnes palasi tyynenä työnsä ääreen. Tuollaisina päivinä hän ei kuitenkaan laulanut. Itse hän ei ollut kovinkaan tietoinen hienoisesta surumielestä, joka häntä tuollaisina päivinä varjosti. Hän ymmärsi asioiden kulkevan luontaista kulkuaan, jolle ei mitään mahda ja jota oli turha vaikeroida, eikä antautunut tunteiden valtaan

eikä moisesta tiennytkään. Vanhaa hevoskaakkia hän rakasti niin kuin poikanen parasta ystäväänsä. Vanha ja väsynyt Hansl, ruskea, luiseva valakka, oli Antonin todellinen ystävä, työtoveri ja leikkitoveri. Anton ratsasti satulatta hevosen notkoselässä, oppi aivan itsestään jo lapsena ja ajan myötä yhä paremmin ymmärtämään, kuinka kookas ruumis hengittää hänen reisien välissä, oppi tulkitsemaan hevosen kaulan, pään ja korvien liikkeit, tunnisti askelten merkit. Alussa hän piteli kiinni hevosen harjasta, vähitellen istui vapaasti. Oppi itsestään, kuinka ohjata eläimen suuntaa ja kävelytapaa reisillä puristaen, kantapäillä koputtaen. Näin hän ohjasi Hanslia myös ilman suitsia ja ohjaksia. Tämä oli toissijaista mutta riittävää esioppia, kun hän astui suorittamaan kolmivuotista sotilaspalvelustaan rakuunajoukoissa. Hän tunsu hevoset ja keskittyi niihin tykkänään, niin kuin kuka tahansa keskittyy ammattiinsa. Hän käyttäytyi mallikelpoisesti, ei juopotellut, ei juuri juossut neitojen perässä, karttoi riitaa ja tappeluita, esiintyi hyväntahtoisesti, hilpeästi ja hoiti työnsä tarmokkaasti. Sotilaspalveluksen aikana isä oli avioitunut uudestaan. Isästä se oli itsestään selvää. Äiti oli kuollut vuosia aiemmin; isä jäi yksikseen, kun Anton ei voinut kolmeen vuoteen auttaa töissä. Ja vaimo tuli halvemmaksi kuin renki tai piika. Kotiinsa Anton ei oikeastaan enää kaivannut. Rykmenttinsä komentajan ansiosta hän oli päässyt palveluksen jälkeen tallirengiksi Lipizzaan. ”Parempaa miestä ette koko k.-k. armeijasta hevin löydä”, kirjoitti eversti esimiehelle Lipizzaan. ”Korpraali Anton Pointner on lähestulkoon hevoshullu, sitä paitsi rehellinen ja vaatimaton.” Eversti kirjoitti muitakin kiitoksen sanoja, ja Anton valittiin useiden hakijain joukosta. Hän saapui Lipizzaan kuin kohtalon suosikki, jonka hurjimmat haaveet ovat toteutuneet, kuin hurskas sielu joka astuu taivasten valtakuntaan. Nyt Anton oli viettänyt kolme vuotta näiden jalojen eläinten keskuudessa, ja hänen rehti mielenlaatunsa sulautui niiden

kihnuttivat kylkiään ja selkäänsä viileään maaperään. Tammat ja varsat oli erotettu oriista. Mutta kolme- ja kaksivuotiaat, joita täällä pidettiin edelleen varsoina, pysyttelivät emänsä luona. Aika ajoin hiljaisessa maisemassa kaihui oriin kimakka hirnunta, haastava, kiihkeä, elämästä päihtynyt. Silloin muutama tamma käänteli vilkkaasti pikku korviaan, toiset alkoivat laukata laajoissa kaariassa, mutta useimmat jäivät aloilleen, kuin eivät olisi mitään kuulleetkaan. Silti nämäkin kuuntelivat kutsuhuutoa, koska rauha tuntui sitä mieluisammalta. Toisinaan jokin orivarsoista vastasi hirnahduksiin nuorella heleällä äänellään. Emät esiintyivät silloin kuin eivät olisi huomaavinaan, että poikanen oli heittäytynyt haasteliaaksi. Jokunen tamma saattoi kohottaa päänsä ja katsella väheksyen pikku rasavilliiä.

Neustift kuljeksi nuoren neidon kanssa niityllä ja puuryhmien välissä hevosten keskellä. Anton seurasi heidän jäljessään. Neustift kääntyi kysymään: ”Missä Florian on? En erota sitä muiden varsojen joukosta. Missä se on?”

”Aivan tuossa, herra ratsumestari”, vastasi Anton, ”juuri edessäanne!”

Lumivalkea varsa seisoa kollotti jalat harallaan, näköjään syvissä mietteissä.

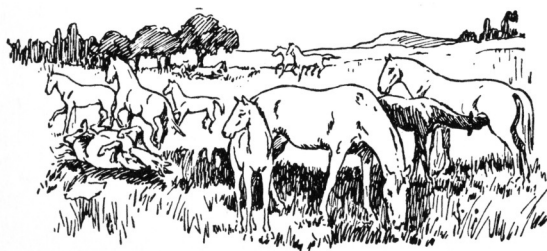
”Herra ratsumestarin pitäisi tunnistaa se emänsä perusteella”, arveli Anton moittivaan sävyyn.

”Niin, jos vain näkisin Sibyllen, niin sen kyllä...” Neustift ei päässyt lauseensa loppuun. Anton keskeytti hänet innoissaan: ”Tuossa! Se makaa edessäanne!”

Sibylle makasi selällään, etujalat vartaloa vasten, ja ojensi eturuumistaan pitkälle kaarelle.

”Tosiaan”, nyökkäsi Neustift, ”noin raukeana se ei näytä lainkaan omalta itseltään, eipä ihme...”

Anton puolusti lemmikkiään: ”Se saa makoilla miten päin tahtoo... sen vertaista ei toista ole. Sibelet”, hän huudahti, ”Sibelet, tule!”

Yhdellä sulokkaalla eleellä Sibylle väöntäihe jaloilleen.

”Tulehan”, houkutteli Anton.

Hevonen lähestyi hitaasti.

Florian havahtui aatoksistaan Sibyllen noustessa. Varsa lähti loikkimaan hoippuen ja horjahdellen. Koko ajan näytti siltä kuin suunta vaihtuisi vähän väliä, kuin yhä uusi päähänpisto tai täydellinen päämäärättömyys veisi Floriania taukoamatta aina vain uuteen suuntaan. Se kuitenkin tahtoi emänsä luo ja päätyi emänsä luo.

Neito nauroi kuuluvasti.

Florian hätkähti ääntä, levitti etujalkansa ja loikki loitommalle. Se hypi tasajalkaa paljon korkeammalle kuin olisi tarvinnut. Koko pieni pako-matka oli täysin aiheeton. Ratsumestari ja nuori seuralainen eivät vielä ai-koneetkaan silitellä Floriania.

Varsa rauhoittui, toikkaroi takaisin emänsä luo, lähelle ihmisiä jotka siinä seisoivat. Florian oli hontelo, raajat epäsuhtaiset, pää kapea ja kyömy, lap-senkasvot ilmeikkäät, se näytti hupaisalta, ikään kuin hulluttelisi tahallaan eikä tietäisi mitä tekee, kuin olisi tyhmempi kuin tyhmin luontokappale, välillä taas kuin olisi ovelampi ja juonikkaampi kuin mikään muu olento.

”Jo on koomikko”, nauroi neito.

”Niin kuin jokainen terve varsa”, sanoi Neustift.

Antonin täytyi kuitenkin kehua Floriania, sillä hänen mielestään pikku hoidokkia kuului ihailla. ”Niin... Florian”, hän aloitti aivan hiljaa, ”sen erottaisi vaikka tuhannen varsan joukosta... koska... koska... yksikään ei ole sen vertainen... ei yksikään...!”

Hän näki Florianin orastavan kauneuden, näki nuoren eläimen tulevat vahvuudet, näki valmiina sen, mikä oli vielä kehkeytymässä. Siinä auttoivat kokemus, hyväntahtoisuus ja silmi-tön ihastus.

”Jo on koomikko...” toisti neito, eikä ollut aivan varmaa, tarkoittiko luonnehdintä Floriania vai Antonia vai kenties kumpaistakin.

Anton vaikeni.

Neustift tarjosi Sibylle kourastaan sokeria. Sibylle puuskahti ja otti. Sokeripala kirskahteli sen hampaissa. Sitten se hamusi korvat höröllä lisää, pää syvällä Neustiftin käsissä.

Neito tarjosi sokeria Florianille. Tämä tuli uteliaana luo, etsi levottomasti neidon käsistä, sokeri putosi ruohikkoon, ja Florian loikkasi ja asettui emänsä viereen.

”Florian ei ymmärrä”, selitti Anton, ”se imee vielä eikä ole koskaan syönyt mitään.”

”Oi!” Neito oli pettynyt ja hiukan häpeissään.

Neustift otti Florianista kiinni ja vei kätensä sään päälle. Florian koetti rimpuilla irti. Kevyt puristus riitti ja varsa rauhoittui, mukautui käskijän tahtoon. Sibylle oli työntynyt aivan ratsumestarin viereen mutta tyytyi tarkkailemaan.

”Näettekös, kreivitär”, sanoi Neustift, ”kuinka sävyisiä ja hyväluontoisia nämä lipizzalaiset ovat?”

”Toden totta”, myönsi neito, ”synnynnäistä hoviväkeä.”

”Pitää paikkansa”, nauroi Neustift, ”lipizzanhevokset kuuluvat keisarille. Nämä ovat niin luotettavia kuin majesteetti edellyttää... ja paljon epäitsekämpiä kuin muu hoviväki, sillä toisin kuin ihmiset, nämä eivät puno juonia eivätkä kannu kaunaa. Katsokaapa muuten...” Hän avasi Florianin suun. ”Tuossa näkyvät aivan pienet maitohampaat. Vasta kun nämä pikku napit käyvät teräviksi ja emään sattuu, imetys loppuu.”

Hän päästi Florianin menemään. Se kiersi ryhmää hoippuen, loikkien, hyppien.

”Florian!” kutsui Anton. ”Florian!” Mutta Florian ei kuunnellut, ei halunnut kuunnella. Epävarmaa juoksentelua katsellessa tuntui, että se horjahtaa ja lentää vielä päistikkaa nurin. Niin ei kuitenkaan käynyt. Juoksu oli riemukasta. Anton vaikeni ja katseli ihastuksissaan, kuinka Florian temmelsi päästyään vapaaksi.

”Lipizzanhevosilla hampaat kasvavat hitaammin”, kääntyi Neustift selostamaan neidolle. ”Muutenkin lipizzalaiset kehittyvät hitaammin. Luonto työskentelee verkkaan muovatessaan täydellistä, jalloa olentoa.”

Koska Sibylle nuuski hänen taskujaan ja käsiään, hän ojensi neidolle sokeripalan. ”Siinä, kreivitär, antakaa Sibyllelle.”

Kun Sibylle oli saanut makupalansa, neito hieroi kämmeniään kuivaksi. ”Ihmeellistä”, hän mutisi punastuen, ”niin pehmainen, niin hellä... kuin suukon saisi...” Hän punastui uudestaan.

Neustift katsoi syrjään, vastaamatta mitään, ja he jatkoivat kulkuaan.

Neito pysähtyi pienen harjanteen laelle ja katseli ympärilleen. ”Aah”, hän huudahti käsivarret levällään, ”aah, kaunista! Kaunista!”

Hetken perästä hän lisäsi: ”Ja... kaikki komeat hevoset... kuin taikaa!” Sitten hän halusi tietää: ”Onko tätä ollut jo kauan?”

”Mitä?”

”No tätä! Lipizzaa?”

Neustift heilautti kättään: ”Satoja vuosia, kreivitär, satoja vuosia!”

”Tiedättekö oikeasti... vai puhutteko vain lämpimiksenne?”

”Luojan tähden, osan tiedän itse ja siinä kaikki...”

”Mistä tiedätte? Oletteko tutkinut?”

”Enpä juuri tutkinut... nämä kyllä tiedetään... ratsuvaessä kun ollaan...”

Neito tarkasteli häntä hyväntahtoisesti. ”Kertokaa mitä tiedätte”, hän määräsi.

Mereltä saapui lempeä vilpoisa tuulahdus Lipizzan tasangolle lievittämään paahtavaa kesähellettä.

Florian seisoi aivan neidon edessä ja pälisteli häntä kuin mitäkin ihmettä.

”Koomikko”, hymyili neito, ja kun hän käännähti, hän seisoi vastatuksin Sibyllen kanssa, joka oli heitä seurannut.

FLORIAN

on hevoskirjojen aatelia!

Ihmeellisen komea, kauttaaltaan valkea lipizzanhevonon Florian valitaan Wienin Espanjalaiseen ratsastuskouluun. Florianista tulee maneesin tähti ja keisari Frans Joosefin suosikki. Florian esiintyy ruhtinaille ja monarkeille, kyyditsee keisaria Wienin kaduilla ja alppimetsien siimeksessä. Lempeän Florianin uskollisia, erottamattomia ystäviä ovat tallirenki Anton ja terrieri Bosco.

Maineikas kirjailija ja lehtimies **FELIX SALTEN** kuvaa Itävalta-Unkarin keisarikunnan viimeisiä vuosikymmeniä, seesteistä syksyä kauniisti ja kaihoten. Romaani *FLORIAN, KEISARIN HEVONEN* huokuu vanhan maailman lumoa — vie keskelle Wienin hovitallin elämää, Habsburgien dramaattista historiaa ja vallan vaihtumista. Romaanin pohjalta tehtiin Yhdysvalloissa elokuva *Florian* vuonna 1940.

Kirjan on kuvittanut **PHILIPP ARLEN**.

